

A2 - 11

Tur Somoric

298

BELÜGYMINISZTERIUM
III/I-7. Osztály

SZIGORUAN TITKOS!

Ikt.sz.: 67-87-.../1988.

/Selejtezésig!/
4/62

67/9-3695/1988 NOV 08

DR. DÉRI JÁNOS r. alezredes elvtársnak
BM III/I-6. Osztály vezetője

H e l y b e n

Kedves Déri Elvtárs!

Tájékoztatásul közöljük, hogy a Bajorországban tevékenykedő jobboldali magyar emigráció a Zentralverband bajorországi egyesületének szervezésében 1988. október 23-án 17 órai kezdettel - kb. 280-300 fő részvételével - ünnepelte meg Münchenben /a St.Wolfgangshof-ban/ az ellenforradalom 32. évfordulóját.

Az "ünnepi" beszédet TIHOR PÉTER az egyesület elnöke mondta el, német - hivatalos - részről a befogadó országot nem képviselte senki.

Miután a beszéd teljes szövegét megszereztük, azt mellékelten értékelés - esetleges további hasznosítás - céljából megküldjük.

Budapest, 1988. november 4.

Elvtársi üdvözlettel

Kistamás Benő

KISTAMÁS BENŐ r. ezredes
osztályvezető

Készült: 2 pld./1 lap
Készítette: DR.DGY/NJné
Kapja: 1.pld. Cimzett
2.pld. lerakva
Nytsz.:

Melléklet: ...6... lap

1. b. dg. x. 4.

Igen tisztelt Honfitársaim!
Hölgyeim és Uraim!

Harminckettedszer gyűltünk immár egybe, hogy ezen ünnepélyes órában az 1956-os szabadságharc szomorúan dicső eseményeire - könnyes szemmel de büszke öntudattal emlékezzünk. Szívet és lelket nemesítő dolog az emlékezés; különösen mikor hálával kell gondolnunk azokra akik életüket áldozták a hazáért, közös hazánkért. Az arab filozófia bölcs megállapítása szerint: minden ajándék csak annyit ér, amennyi áldozatot az az ajándékozónak jelent. Az élet gyakorlatában a legnagyobb ajándék -s a fenti tétel szerint a legnagyobb áldozat, amit ember társaiért adhat -az saját élete! Az a tény, hogy mi most itt-meleg teremben a szabadság biztonságában -összejöhattünk, egyedül és kizárólag azoknak a hőseinknek köszönhetjük, akik több mint három évtizede, jeltelen sirokban porladnak. Róluk elmélkedünk, rájuk emlékezünk és mindig hirdetjük, hogy a szabadságunk fájának gyökerét az 56-os "pesti srácok" vérével öntözték. Gyümölcsét nem ők, hanem mi megmenekültek és utódaink-izlelik. Becsüljük meg hát ezt, rájuk emlékeznünk elsősorban idegenbe szakadt véreinknek erkölcsi kötelessége!

A magyar nemzet szabadságvágyában 1956 októbere nem az első véres felhördülés, majd minden évszázadra jut belőle. Szabadságharcaink legtöbbször elbukott! Így az 1956. október 23 is hiábavaló azonban egy se volt! Így az 1956 október 23.-a sem! Ma már előttünk áll a történelmi bizonyíték, hogy október 23.-a Budapesten át a világtörténelem eddig legnagyobb szabadságmozgalmának megindulása lett! S mint ahogy az 56-os események krónikása "Csak a szabadságot akarták" című írásában bizonyítja, október 23.-a nélkül ma nem lenne -mert nem lehetne! -a fél világot formáló Peresztrojka sem!

Hőseink mártír sorsa köztünk bolyongó lelkeként mutattak példát és adtak erőt a türésben és a ránk zúditott szenvedések elviselésében.

Történelmünk folyamatában 1956 október 23 Rákóczi és Kossuth

szellemének folytatása volt, s ha az előbbinek jelkentségét felmérni és értékelni akarjuk, akkor azt az 1703-al és az 1848-as felkeléssel kell párhuzamba állítanunk. Az események és a történelmi háttér inkább a Rákóczi féle szabadságharccal mutatnak hasonlóságot. Mondhatnánk, 56 októbere 1703 alteregója volt! Az okok és az okozatok, lelki motivációk telejsen azonosak, a háttér úgyszintén: egy elnyomott állapotból a megváltó felszabadulás! 1686-ban ugyanúgy mint 1945-ben keresztények reményével a "keresztény Nyugat" támogatását várva ...! Buda visszavételét 1686-ban Mátyás király virágzó országának majd ötmillió népből még a fele sem érte meg - s az is csak lerongyolódva, nincstelenné válva, megalázottan. Csak egyetlen adatot érdemes említeni: Mátyás idejében Torontál vármegyének 1700 adozó helységéből 150 esztendő után 27 maradt!

Mindez nem számított, a felszabadítás terheinek nagyobb felét Magyarországra rótták ki. A kivérzett, mindenéből kifosztott nép nem tudta fizetni a 90 ezer porciót...! az adókat katonai úton borzalmas kegyetlenkedések közepette hajtották be; Eszterházy Pálnádor jelentése szerint az ország száz év alatt nem fizetett annyit a töröknek, mint hét esztendő alatt a császár külföldi katonaságának. Az elkeseredés nőttön nőtt. Végül is a 24 esztendős Rákóczi Ferenc kiáltványára kibontotta a "Patrona Hungariae" képével himzett lobogóit, és felkelt a magyar nép.

Az 1945-ös felszabadítás is - mint 1686-ban - lerongyolódott, kiürített országot talált; ezt is ugyanaz követte: elkeserítő kilátástalanság, megaláztatás, könnyek tengere; és végül, mint egykor a "recrudescunt"-ra; ezúttal is és ismét - kicsordult a pohár epétől keserű tartalma: a zászlók kibomlottak, Vak Bottyánék Pátrónás zászlaját a pesti ifjúság lyukas zászlókkal pótolta, s ezeknek a zászlóknak vezérségével indult meg a személyi-vezér nélküli küzdelem a 12 pontért, egy lelki-és fizikai kényszer-zubbonyban vergődő nemzet szabaddá tételéért.

A levert szabadságharcok árnyéka mindenkor életmentő menekülés,
 s a sors ironiájaként-mindkét szabadságharcunk menekültjeinek
 iránya a volt ellenséghez vezet:a Nagyságos Fejedelem azokhoz,
 menekül, akik másfél századig voltak hivatlan vendégeink,és
 rabtartóink;1956 október 23.-a menekültjeinek nagyrésze pedig
 azoknál talál otthonra és az áhitott szabadságra,akiknek egykori
 kormányai -egy emberöltő alatt- kétszer egymásután,részint,
 hajózhatóvá hazudozott folyócskák mentén osztották szét az új
 Dzsingiz kán csatlósainak hazánkat.

Rákóczi kiáltványának kezdő sorai -közel háromszáz év után -ismét
 aktuálissá lettek:... "recrudescunt inclytæ gentis Hungaræ
 vulnera"...azaz..."Újra felszakadtak a derék magyar nemzet
 sebei"...Mert újra,újra gyötrik,üldözik a magyart! Zágontól
 Nagymarosig hernyótalpas szörnyetegek észveszejtő tervek szerint
 rombolják Isten teremtését és a magyar szellem alkotásait.Mint
 egykor a tatár hordák előtt menekülő jó Béla királyunk;csak
 vigasztaló szavakat kapunk,míg a traktorok szakadatlanul
 ostromolják az ősi fészket és az istenadta gyönyörű természetet.
 Hölgyeim és uraim!Ez az a pont,amelynél meg kell állanunk és
 tisztázni valamit :nyersen és őszintén,visszavonhatatlanul;
 mert népünk jelenlegi helyzete parancsol valamit -megbékélés-
 a szó,amely mellett sokan nem tudnak elsiklani tiltakozás nél-
 kül ,s mégis, megbocsájtanunk kell mert keresztény létünk és világ-
 nézetünk erre kötelez;de felejtteni soha,erről nincs említés az
 írásban

Az építészet törvényei és tapasztalata szerint az épületek bizton-
 sága és tartóssága nem a szépre festett homlokzattól függ,hanem
 a földbe gyökereztetett és szemmel nem látható alapok adják meg
 annak biztonságát;ugyanigy egy állam építménye akkor lesz erős,
 ha biztos alapokon áll,hogy századok rengéseivel dacolni tudjon.

Hazánk jelenlegi fejlődése előlegezett reménnyel tölt el ben-
 nünket -Isten adja,hogy csalatkoznunk ne kelljen.Kérdés azonban,
 ÁBTL - 1.11.4. - II. sorozat - 67/9-3695/1988.11.08. / 4

hogyan lesz-e biztos alap - dacolni tudó alap - az újjászületéshez? Erkölc kellene, keresztényi és tiszta, rendithetetlen és áldozat-
rakész; szellem kellene - magasztos és gazdag; világnézet kellene
egy emberhez méltóbb új kor megnyitásához, de hol a garancia?
Renoválhatja egy párt, takaríthatja egy mozgalom az állam épü-
letét - ha elpusztította közben az alapot; kár a homlokzatra kent
festékre felvett klólcsonért...!

Öszinte örömünkre szolgál, hogy ezt a cáfolhatatlan törvényszerü-
séget - végre, kudarcok, tragédiák és kétségbeejtő helyzetek után -
ma már otthon is belátják.

A nemzet tragédiája abban leledzik, hogy biológiai és morális épít-
ményének alapjaiban van a baj. Nagy baj! A közerkölc döbbenetes
mélységbe süllyedve vergődik segítő kéz és támpont nélkül, egy
világnézet nélküli légüres térben. A multbeli - világhírnek örvendő-
viselkedési kultúránk halott, a proletár uralom hősi halottja
lett; a nyugati látogató keserű csalódással tér vissza és bizo-
nyítja fájdalmas sóhajok közöt, hogy Magyarországon a magyar lélek
és magyar kultúra már nem található. Megsüvegelt népe voltunk szá-
zadokon át a fél világnak, s mivé lettünk most? Ha az öngyilkosság
olympiai szám lenne valaha, nemzetünk konkurencia nélkül aranyérmes
lehet; az ezüstérmét alkoholban és kábitószerben nyerné, a bronzot
a káromkodásban biztosíthatja...

A világnézet nélküli vacuumban robotoló családok széthullanak,
nincs összetartó erő, nincs szülői hivatás, nincs gondok ráncait
kisimító gyermek mosoly, csak végnélküli robot és idegörlődés.
Ismerünk olyan alföldi várost, ahol esztendő alatt a válások száma
a házasságkötéseket túlszárnyalja. A statisztika szerint évente.
50000 lélekkel csökken a lakosság száma! Némi reménysugárt vélünk
felfedezni abban, hogy az egyházaknak - ha igen-igen kötődve is,
- de engedik a fiatalság egy részével való foglalkozást. Itt
elsősorban pl. az ismét engedélyezett cserkészmozgalomra gondolunk.

Tartós felemelkedés és történelmünk folytatása 1956 eszméinek jóváhagyása és megvalósítása nélkül azonban alig képzelhető. A lerombolt és eltiport magyar öntudat visszaadása nélkül nincs olyan erő, amely történelmet formál és csinál...! Ezt mi itt csak megállapítjuk, de nem követelhetjük, miután az emigráció -mint minden más emigráció is- jelentőségében és feladatkörében egyre jobban szűkül, s azért a követelés joga az otthoni ellenzéké legyen, akiket mi csak támogathatunk...!

Legyen szabad még egy hasonlatosságot felmutatnom 1703 és 1956 között. Ez pedig az, hogy még ilyen szétzilált helyzetben is tudtunk adni valamit a világnak. Nagymajtény után szétszéledt huszárjaink viseletükkel, szervezetükkel, harcmódorukkal példaképévé lettek az egész világnak. Amerikától Oroszorszáig mindenütt keresett portéka volt a magyar huszár! Franciaországban még ma is létezik a Bercsényi huszárezred. És ma? Felejtve a huszárgúnyát, farmernadrágosan olyan gazdasági modellt teremtettek, hogy anélkül nem volna lehetséges a Peresztrojka dicsérete-és jövő léte sem!

Mi hiszünk fajtánk regenerációs erejében, hogy az eltiprásokból ismét és újra születünk. 32 év után megállapíthatjuk, hogy az emberi szabadságjogokért igen sokat tettünk, ha nem a legtöbbet ebben a században.

Erdélyi keservünk-civódásainkat felejtetve-ismét egységbe hangolta népünket. Vigyázzunk erre, mert nagy szükségünk van rá; ne kelljen a lerombolt falvak népének kérdő tekintete előtt pironkodnunk!

A ma embere főleg a jólétben látja az élet célját és értelmét. Pedig a jólét csak eszköz, az élet értelme és egyben célja a jövő generációja. Egy nép jövője mit sem ér, ha nem lesz aki folytatja az elődök munkáját, és nem lesz aki a szülők fáradságának gyümölcsét élvezze! Igazi örömünk nem a némaságra szorító zene-

káink szép magyar beszédében kell, hogy rejtezzon. Ezzel tulajdonképpen emigrációnk, vagy ha úgy tetszik határokon kívül élő honfitársaink legszentebb kötelességét említettem. Fontos feladatunk még az otthoniakkal való szoros kapcsolatok tartása is. Mi rajtunk keresztül cserélődnek a kulturáramlatok, mirajtunk keresztül ismerik meg az otthoniak a technika és tudományok újdonságait.

Végezetül, 1956-ot - ha kicsinységben is - még egy eseményhez hasonlíthatnánk. Ősszel volt ez is mint az 1919-es őszi őrzsás forradalom. Halvány őszi őrzsáinkat azonban mi nem a gomblukakba tüzzük, hanem a kegyelet virágaiként soha nem felejthető hősi halottaink és mártírjaink sirján égő gyertyák mellé fektetjük le.